

Arrest

nr. 180 683 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 14 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna; de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2016 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Mongolië

Adres: ...

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vijf maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert hier al zeven jaar te verblijven. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum van 06.07.2012, volgens haar eigen verklaringen tijdens de asielprocedure, België is binnengekomen. Betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter zich te nestelen in illegaal verblijf na het afsluiten van haar asielprocedure. 19.08.2014, 17.07.2014 en 07.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Mongolië en dat zij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Beijing, China maar dat zij daar geen verblijfsrecht heeft noch op legale wijze naar China kan reizen en bovendien niet over de financiële middelen zou beschikken om de reis en het verblijf te betalen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in China te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd is op verblijf in China en niet over voldoende financiële middelen zou beschikken, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig onderdanen van Mongolië die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in China. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Mongoolse burgers.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij over geen enkele bron van inkomsten beschikt in Mongolië, noch over een manier om inkomsten te vergaren en evenmin geen netwerk heeft waarop zij

zou kunnen terugvallen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Mongolië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen enkele bron van inkomsten heeft, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij Mongolië als minderjarige verliet en geen enkele professionele, zakelijke of financiële banden heeft opgebouwd in Mongolië. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene naar België is gekomen op 06.07.2012 en volgens haar identiteitskaart is zij geboren op 12.02.1994. Betrokkene was dus wel degelijk meerderjarig op het moment dat zij naar België kwam. Bovendien stellen we vast dat haar ouders reeds voor haar naar België gekomen zijn, namelijk op 04.02.2009. Betrokkene was dus duidelijk in staat om zich meer dan drie jaar zonder haar ouders te handhaven te Mongolië. Dit ondermijnt de bewering dat betrokkene geen netwerk heeft waarop zij zou kunnen terugvallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het hoger belang van haar kinderen, die in België geboren zijn en geen andere realiteit zouden kennen dan de Belgische. Echter, het loutere feit in België geboren opent niet automatisch een recht op verblijf. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Mongolië zouden hebben. Hoewel de kinderen niet in Mongolië geboren zijn, hebben zij wel via hun moeder en grootouders een band met Mongolië. Betrokkene en haar ouders, met wie zij samenwoont, hebben immers de Mongoolse nationaliteit en zijn in Mongolië geboren. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Mongoolse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien dient er op gewezen te worden dat beide kinderen geboren zijn in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkene haalt aan dat haar kinderen in een Nederlandstalige omgeving opgroeien en niet zonder meer in een Mongoolse omgeving geplaatst kunnen worden. Echter, geen van beide kinderen is al leerplichtig. Meer nog, geen van beide kinderen heeft al de leeftijd bereikt waarop ze kunnen instappen in de kleuterschool. Betrokkene woont samen met haar ouders en haar minderjarige broer, die allen de Mongoolse nationaliteit hebben. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat haar kinderen opgroeien in een Nederlandstalige omgeving. Het gaat hier om een loutere bewering en dat is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat haar kinderen beroofd zullen worden van een normaal verlopend leven en educatieve vorming en dat het in het hoger belang van de kinderen is dat hun normale levensverloop niet verstoord wordt.

Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enige vorm van objectief bewijs. Volledigheidshalve merken we op dat het hele gezin (dus ook haar ouders en minderjarige broer) niet over enig verblijfsrecht beschikken en gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De normale gezinssituatie van de kinderen blijft aldus behouden. Betrokkene toont ook niet aan dat er geen scholing verkrijgbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij het centrum van haar belangen hier opgebouwd heeft in de zin van artikel 8 EVRM en dat een terugkeer naar land van herkomst een verstoring zou vormen van de banden die zij hier heeft opgebouwd. Ter staving hiervan legt betrokkene schoolattesten voor, één verklaring van een leerkracht en één getuigenverklaring. Echter, we merken op dat het feit dat zij hier naar school is geweest niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid daar zij wist dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf, in het kader van haar asielprocedure en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Scholing valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Verder legt betrokkene dus één getuigenverklaring voor die moet aantonen dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt. Één getuigenverklaring is niet voldoende om dit aan te tonen. We stellen dus vast dat betrokkene er niet slaagt om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van haar belangen in België opweegt tegen de banden in haar land van herkomst, waar zij geboren en getogen is en waarnaar haar hele familie dient terug te keren. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVMR vallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, dat er geen negatieve contacten waren met het gerecht noch voorafgaande veroordeling en dat zij dus van algemeen goed gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen haalt aan dat indien ze haar aanvraag moet indienen in haar land van herkomst dan al haar inspanningen om zich te integreren een maat voor niets zouden zijn. Echter, betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan. Het gaat hier om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door een begin van objectief bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

De elementen van integratie (met name het feit dat hier naar school gegaan is, intensieve cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat zij een opleiding tot thuisverzorgster volgde, dat zij intense contacten zou opgebouwd hebben met lesgevers, patiënten, studiegenoten, vrienden en burens, dat zij zich voorbeeldig zou gedragen, dat zij geïntegreerd zou zijn en dat ze verschillende rapporten voorlegt van het schooljaar 2012-2013, een intakebewijs Huis van het Nederlands d.d. 21.06.2013, een stageverslag, een inschrijvingsbewijs bij de RVA, een schoolattest van thuishelper d.d. 11.04.2016 en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Op 3 mei 2016 diende verzoekster een omstandig gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van hun verblijfplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

In het verzoekschrift voerdersverzoekster aan dat zij zich bevond in bijzondere omstandigheden, wijzende ondermeer op allerlei elementen die de vergaande bindingen met België ondersteunen, en die het voor haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Daarenboven is verzoekster afkomstig uit Mongolië en heeft dit land geen belgische ambassade noch consulaat.

In de bestreden beslissing worden de aangevoerde bindingen met België (cursussen, integratie, werkbereidheid, kinderen, ...) opgesomd besluitende hierover (stuk 1):

“De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVS 9 december 2009, nr. 198.769)”.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de talrijk aangevoerde “bindingen met België”, waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt echter dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt:

“ § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”.

De wet bepaalt zeer duidelijk welke elementen niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden. Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten.

Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, dan nog wordt van hem verwacht dat hij duidelijk uitlegt waarop een bepaalde beslissing is gesteund.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. “duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden” (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of steriotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Reeds eerder werden beslissingen vernietigd omdat de administratie beslissing stijlfomules hanteerde als "om pedagogische redenen" (RvS nr. 48.005, 15 juni 1994) of "het bestaan van dienstredenen" (RvS nr. 44.141, 20 september 1993).

Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid.

Verzoekster verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

"3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E, 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan : " (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 juli 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen".

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofdte van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principsverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen".

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

"De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden".

(...)

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoekers zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het aangevoerde middel is dan ook gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt de verplichting tot formeel motiveren op.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekster grotendeels bestaat uit theoretische beschouwingen. Wat betreft haar concrete argumentatie moet worden vastgesteld dat zij enkel het motief viseert waarin wordt gesteld dat de elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid nu deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg niet in deze fase, zijnde onontvankelijkheidsfase, worden behandeld.

Meer precies stelt de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“De elementen van integratie (met name het feit dat hier naar school gegaan is, intensieve cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat zij een opleiding tot thuisverzorgster volgde, dat zij intense contacten zou opgebouwd hebben met lesgevers, patiënten, studiegenoten, vrienden en burens, dat zij zich voorbeeldig zou gedragen, dat zij geïntegreerd zou zijn en dat ze verschillende rapporten voorlegt van het schooljaar 2012-2013, een intakebewijs Huis van het Nederlands d.d. 21.06.2013, een stageverslag, een inschrijvingsbewijs bij de RVA, een schoolattest van thuishelper d.d. 11.04.2016 en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dat het in casu zou gaan om een stereotiepe, weinig zeggende motivering, zoals verzoekster stelt, kan niet worden bijgetreden: uit het motief blijkt dat wel degelijk de elementen die zij had aangebracht werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing doch de gemachtigde heeft geoordeeld dat zij behoren tot de gegrondheid, en niet tot de ontvankelijkheid van de aanvraag; Het motief moet overigens worden samengelezen met hetgeen de verwerende partij reeds bij de aanvang

van de motivering heeft gesteld, met name dat, opdat de aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard, de aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid moeten vormen die ertoe leiden dat de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij niet weet, of kan weten, waarom haar bindingen met België niet worden aangenomen als zijnde buitengewone omstandigheden. Een schending van de formele motiveringsplicht kan derhalve niet worden aangenomen. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekster verwijst heeft overigens geen betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag, maar op de gegrondheid ervan, zodat alleen al om die reden er in casu niet nuttig naar kan worden verwezen.

Het klopt voorts dat de echtheid van de bindingen met België niet uitdrukkelijk wordt betwist door de verwerende partij. Echter, dat volstaat in de hiervoor geschetste juridische context niet om de aanvraag in te willigen.

Het gegeven dat de wet zeer duidelijk bepaalt welke elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat bindingen met België niet uitdrukkelijk worden uitgesloten, staat er niet aan in de weg dat verzoekster nog steeds de buitengewone omstandigheden waarin zij zich zou bevinden moet aantonen, die vervolgens moeten worden beoordeeld door de verwerende partij.

Ten slotte moet nog worden vastgesteld dat de verwerende partij terecht naar de rechtspraak van de Raad van State heeft verwezen ter ondersteuning van haar visie. De Raad van State oordeelde reeds dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont in ieder geval niet aan waarom daar in haar concrete geval anders over zou moeten worden gedacht.

2.5. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde de aanvraag op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft beoordeeld, en al evenmin dat hij daar niet of niet afdoende over heeft gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS